

ת"פ (באר שבע) 40476-05-18 - מדינת ישראל - פמ"ד ע"י נ' אברהם בן דוד כהן ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

י' תמוז תשפ"ד
16 יולי 2024

ת"פ 40476-05-18 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 494/17

לפני כב' השופט רון סולקין

מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד מיכאל גרוס

המאשימה
נגד

אברהם בן דוד כהן ע"י ב"כ עו"ד נועם אליגון

הנאשם
גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- גניבה בידי מורשה, בניגוד לסעיף 393(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (9 עבירות);
- קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 לאותו החוק (9 עבירות);
- שימוש במרמה, ערמה או תחבולה, בניגוד לסעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (6 עבירות).

בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום המתוקן כא/1, בין השנים 2010 - 2015, (להלן: "התקופה הרלוונטית לכתב האישום") היה הנאשם שכיר בחברת "מרכז סיגריות הדרום" (להלן: "הספק") בתפקיד נהג ובעל קו חלוקה באזור הדרום. במסגרת עבודתו, סיפק הנאשם סיגריות ומוצרי טבק לכל-בו בקיבוץ רעים (להלן: "הקיבוץ").

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, היה אסף שמואל (להלן: "אסף") מנהל הכל-בו בקיבוץ. במסגרת עבודתו בכל-בו, היה אחראי, בין היתר, על הזמנת סחורה מספקים; קבלת הסחורה; תמחור והזנת

הפריטים שהוזמנו למערכת המלאי של הכל-בו; בדיקת חשבוניות שהתקבלו מהספקים עבור הסחורה ואישור תשלום עבורן על ידי הנהלת החשבונות של הקיבוץ או על ידי "משקי הנגב".

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, נהגו הנאשם ואסף להשאיר חלק מהסחורה בידיו של הנאשם על מנת שימכרה בשוק החופשי, והתחלקו בתמורה.

הנאשם ואסף הציגו מצג שווא בפני הקיבוץ, לפיו כל הסחורה נמסרה לכל-בו, כך שהקיבוץ אישר תשלומים על סחורה שגנבו השניים בהיקף של 1.75 מיליון ₪.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, הציגו הנאשם ואסף להנהלת החשבונות של הקיבוץ מצג שווא, לפיו כל הסחורה הרשומה בחשבוניות מאת הספק סופקה לכל-בו של הקיבוץ. זאת למרות שהנאשם ואסף נטלו לידיהם סחורה בשווי של 1.75 מיליון ₪ ולא העבירוה לכל-בו של הקיבוץ.

עקב מצג השווא, אישרה הנהלת החשבונות של הקיבוץ תשלום עודף לספק בסך של 1.75 מיליון ₪.

הנאשם ואסף סיכמו ביניהם, כי הנאשם ימכור את הסחורה שהקיבוץ שילם בגינה, אך לא קיבל אותה, בשווי 1.75 מיליון ₪.

בהתאם לסיכום, שלחו הנאשם ואסף ידיהם בסחורה הגנובה בכך שהנאשם מכר את הסחורה הגנובה, שהגיעה אליו עקב מעשי המרמה, בשוק החופשי, ואת התמורה חלק עם אסף, שהיה מורשה להחזיק בסחורה.

במעשם המתוארים לעיל, קיבלו הנאשם ואסף במרמה בנסיבות מחמירות סחורה של הספק בשווי של 1.75 מיליון ₪. לאחר מכן, שלחו ידיהם בסחורה הגנובה, בה אסף היה מורשה להחזיק, בכך שאסף מסר אותה לנאשם לשם מכירתה.

הנסיבות המחמירות הן היקף המרמה, התחכום, החבירה בצוותא והפרת האמון.

הנאשם ואסף נקטו במרמה, ערמה או תחבולה, בכוונה להתחמק מתשלום מס, בכך שלא דיווחו לפקיד שומה באר שבע על עיסוקם במכירה עצמאית של סחורה בסכום של לפחות 1.75 מיליון ₪.

במענה לכתב האישום, העלתה ההגנה טענה מקדמית בדבר התיישנות; כפרה בעבירות המיוחסות

לנאשם; טענה בנוגע למהימנות התחשיבים שהוצגו מטעם הנהלת הקיבוץ.

בית המשפט שמע את פרשת התביעה ופרשת ההגנה, ונתן צו להגשת סיכומי הצדדים.

במועד שנקבע להגשת סיכומי המאשימה (לאחר מתן ארכה), הוגשה הודעה מטעם באי כוח הצדדים, כי הגיעו להסכמה דיונית המייתרת את הגשת הסיכומים.

בדיון התזכורת שנקבע, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום; הנאשם חזר בו מכפירתו; הודה והורשע בעובדות ובעבירות שבכתב האישום המתוקן כא/1.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לענין העונש, אך הוסכם, כי הנאשם יישלח להערכת שירות המבחן למבוגרים.

לאחר קבלת תסקיר סופי, טענו הצדדים לענין העונש, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה לא הגישה ראיות לענין העונש.

ההגנה הגישה, לענין העונש, אסופת מסמכים רפואיים של הנאשם (נ/1).

בנוסף, העידה ההגנה את ע.ה. 2, בנו של הנאשם, מר רוה כהן (בשגה נרשם בפרו' ע.ה.1).

העד בן 48, נשוי, אב לשתי בנות, גמלאי משטרת ישראל, כיום עוסק בייעוץ בטחוני לחברות.

העד מסר, כי מדובר במעמד קשה, והוא מתבייש במעשים של אביו, אשר לא חנך אותם באופן כזה, והוא קיווה, עד הודאת אביו, שמדובר בטעות.

העד מסר, כי הוא ואחיו שירתו בשירות קרבי, וכי הוקפצו למילואים לאור מתקפת הטרור הרצחנית של ארגון הטרור חמאס על מדינת ישראל ב-07.10.23, וכעת מתמודדים עם פוסט טראומה. לדבריו, נפצע והמשיך לחלץ פצועים מקיבוץ רעים, ששם נעברו העבירות של אביו, ואיבד בקרב 9 מחבריו ליחידה.

לדברי העד, אביו הקנה לו ולאחיו ערכים טובים והעבירות אינן תואמות ערכים אלו. לדבריו, הוא ואחיו היו לוחמים בצנחנים. כיום, הוא גמלאי משטרת ישראל; אחיו פקח ברשות הטבע והגנים; אחותו עובדת בפרק התעשייה בעומר.

העד מסר, כי אביו, הנאשם, הוא בן שכול כיוון שאביו נרצח בעזה בשנת 1992, וגדל במשפחת אומנה.

העד מסר, כי הוריו התגרשו ואין ביניהם קשר, אך הילדים הם החוט המקשר ביניהם.

העד מסר, כי כיום, בחלוף השנים, אביו חולה לב ועתיד לעבור צנתור, בנוסף מצוי בהליך חדלות פירעון.

לדבריו, הוא מודע לכך, שאביו עתיד לרצות עונש מאסר, עם זאת, הוא חושש מהשלכות המאסר על מצבו הבריאותי ומבקש להראות לבית המשפט את הערכים הטובים עליהם גידל הנאשם את ילדיו, ומי הם בזכותו.

העד ביקש להתחשב באביו בעת גזירת העונש ולקחת בחשבון את מצבו הבריאותי והכלכלי ולזכור גם את הטוב שעשה.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

ביום 06.09.23 הוגשה הודעת שירות המבחן למבוגרים - הנאשם לא התייצב לפגישה שנקבעה לו. נסיונות נוספים להיפגש עם הנאשם, לא צלחו. שירות המבחן ביקש, כי בית המשפט יבהיר לנאשם את חשיבות שיתוף הפעולה עמו, והתבקשה דחיית פרשת העונש על מנת שיהיה בידי שירות המבחן להיפגש עם הנאשם ולערוך תסקיר בענינו.

בתסקיר מיום 16.01.24, פירט שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של הנאשם, כבן 72, גרוש, אב לשלושה בגירים בגילאים 38 - 45, מתגורר בבאר שבע.

הנאשם אינו עובד מזה כשמונה שנים ומסתייע במטפלת מטעם המוסד לביטוח לאומי.

הנאשם חולה סכרת; סובל ממחלת ריאות חסימתית כרונית על רקע עישון כבד ומטופל באינהלציות; בעל לקות שמיעה וראיה.

הנאשם מסר, כי מתמודד עם דיכאון וחרדות אשר מקשים על תפקודו ומובילים למצב רוח ירוד, ישנוניות יתר ואפטיות.

הנאשם מסר, כי אמו נפטרה כשהיה בן 3 ואביו נישא בשנית. הוא ואחיו חוו הזנחה מצד אשתו של אביהם וחוו אלימות מצד האב, בהמשך הוצאו מביתם ולבסוף נשלחו למשפחות אומנה ואימוץ.

הנאשם סיים 8 שנות לימוד והתגייס לצבא בגיל 18.

בשנת 1995, החל הנאשם עבודתו כנהג בחברת "דובק" בתפקיד נהג חלוקה של סיגריות, עד להסתבכותו בתיק זה.

הנאשם מסר, כי נישא לבתם הביולוגית של הוריו המאמצים, אך הם התגרשו על רקע קשרים אינטימיים שניהל עם אחרות במסגרת נישואיו.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות ושלל שימוש בחומרים משני תודעה, בהם סמים ואלכוהול.

הנאשם מסר, כי אינו מהמר, אך ממלא כרטיסי מזל מידי שבוע לצורך הנאה ושלל צורך טיפולי בתחום זה.

ביחס לעבירה דנן, הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על מעשיו. לדבריו, מנהל הכל-בו בקיבוץ רעים, עמו ניהל קשרי חברות, הציע לו למכור סחורה אשר לא כתובה בחשבוניות וזייף את המספרים הנקובים בחשבוניות. לדבריו, רווחיו מכל מכירה נעו בין 20% עד 30%, כך שהרווח מידי חודש היה כ- 400 ₪.

לדברי הנאשם, הרקע לעבירות הינו רצון להגדיל את הכנסותיו החודשיות, לצד תחושת פיתוי וקושי לרסן אותה.

הנאשם הציג את עצמו כ"קרובן" של שותפו לעבירה, והביע חרטה על מעשיו ועל מעורבותו בעבירות מתוך המחירים אותם עתיד לשלם.

שירות המבחן התרשם, כי ברקע לעבירות עומדים דפוסיו האישיים, ביניהם שימוש במנגנוני הגנה והסתרה אשר סייעו לו לשמר את התנהגותו הלא חוקית לצד דפוסים מרמתיים וצורך בפיצוי רגשי.

שירות המבחן התרשם, כי הניצול והשליטה העלו את הערכתו העצמית ואת מעמדו, וניכר, כי היה מודע לבחירותיו המתוכננות והשלכותיהן, ובחר בכך תוך שקלול רווח והפסד.

שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית, אך הנאשם התקשה לערוך התבוננות מעמיקה ושלל נזקקות טיפולית. לאחר ששירות המבחן העמיק עמו את נזקקותו הטיפולית, הביע הנאשם מוטיבציה מילולית ראשונית לבחון את דפוסיו המכשילים, בהם דפוסיו המרמתיים.

לאור האמור, המליץ שירות המבחן על דחיית פרשת העונש לצורך שילובו בהליך טיפולי.

בתסקיר מיום 20.05.24 נמסר, כי הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית בתחום המרמה והרכוש ונכח בשבעת המפגשים שהתקיימו.

שירות המבחן תיאר, כי הנאשם נוהג בכבוד כלפי חבריו לקבוצה ומשתף מעולמו הפנימי.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מביע צער וחרטה על מעשיו, אך לא נערך שיח מעמיק עמו בנוגע לעבירות, כיוון שהוא מצוי בשלב ראשוני של הליך הטיפול הקבוצתי.

שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית הכוללת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות לצד מאסר על תנאי מרתיע.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (9/ת) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה לפגיעה בערכים המוגנים של מערכת האמון המיוחד ביחסים שבין עובד למעסיקו; פגע בזכותו של אדם לדעת בפני אילו סיכונים נמצא כאשר הוא מבקש להשקיע את כספו ובחופש הבחירה שלו; ופגע בערך השוויון בנשיאת נטל המס.

התביעה הדגישה הנזק שגרם הנאשם בכך שגרם לקיבוץ לשלם סך של 1.75 מיליון ₪ בגין סחורה

שכלל לא הגיעה לכל-בו.

התביעה טענה לפגיעה משמעותית בערכים המוגנים, זאת לאור התכנון המקדים; התחכום; החבירה לאחר על מנת לעבור העבירות; הנזק הכלכלי המשמעותי שנגרם ממעשי הנאשם; המניע הכלכלי שעמד בבסיס העבירות; יכולתו של הנאשם לחדול ממעשיו בכל שלב ובחירתו להמשיך בהם בשל הנאתו מהכספים שנטל; חלקו המשמעותי בעבירות.

התביעה עתרה למתחם ענישה הנע בין 5 עד 6 שנות מאסר בפועל.

התביעה עתרה למתחם קנס הנע בין 50,000 ₪ ועד 150,000 ₪, לאור האופי הכלכלי של העבירות והיקף הגניבה ועבירות המס.

התביעה ביקשה לקחת בחשבון, כי הגם שהודה הנאשם במעשיו, הודאה זו ניתנה לאחר שניהל את ההליך עד תום, בשיאה של מלאכת כתיבת סיכומי הצדדים.

התביעה טענה, כי הנאשם לא פעל להשבת הגזלה או הסרת המחדל הנובע מעבירות המס.

התביעה טענה, כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי משמעותי, אך בכל מקרה, נוכח סוג העבירות, שהינן "כלכליות" הנעברות, לרוב, על ידי נאשמים "נורמטיביים", לא ניתן לחרוג ממתחם הענישה מטעמי שיקום.

התביעה הדגישה, כי הנאשם לא התייצב לשירות המבחן שש פעמים ושירות המבחן אף ביקש מבית המשפט לחדד לנאשם את חשיבות שיתוף הפעולה עמו. גם לאחר התייצבותו אצל שירות המבחן, נטל אחריות חלקית בלבד למעשיו והתקשה ליטול אחריות מלאה. הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית, כחודש בלבד לפני מועד פרשת העונש, חרף דחיות שניתנו על מנת לשלבו במסגרת טיפולית, וביטא חרטה מילולית על מעשיו. שירות המבחן המליץ על ענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. לטענת התביעה, לא כך נוהג אדם שפניו לשיקום.

אשר לחלוף הזמן, טענה התביעה, כי לא התקיים שיהוי בחקירה, כיוון שהליך החקירה והן העמדת הנאשם לדין עמדו בלוח הזמנים שהותווה בחוק ובהנחיית היועץ המשפטי לממשלה.

עוד טענה, כי העמדת הנאשם לדין היתה בשנת 2018 והכרעת הדין המרשיעה ניתנה בשנת 2023, לאור העובדה שהנאשם ניהל את ההליך עד תום והוגשו בקשות דחיה רבות לאור מצבו הרפואי של הנאשם. גם לאחר הכרעת הדין, במסגרת ההסדר, נשמעה פרשת העונש כעבור כשנה, על מנת

לאפשר לנאשם להשתלב בהליך טיפולי בשירות המבחן למבוגרים והוא לא שש לשתף פעולה.

התביעה עתרה למקם עונשו של הנאשם ברף האמצעי של מתחם הענישה אליו עתרה ולהשית עליו מאסר בפועל שלא יפחת מ-5 שנים ומחצה.

התביעה עתרה להשית על הנאשם מאסר על תנאי; קנס בסך 50,000 ₪; פיצוי בסך 1,750,000 ₪ לקיבוץ רעים והדגישה, כי מדובר ב-9 עבירות, כאשר בגין כל אחת מהן, ניתן להשית פיצוי עד 258,000 ₪.

ההגנה טענה, כי העבירות נעברו לפני כ-14 שנים, לאחר שהציע אסף לנאשם לעבור עמו את העבירות.

ההגנה טענה, ל"אשם תורם" של הנהלת הקיבוץ, אשר ערכו חקירות פנימיות מבלי לעדכן את המשטרה, דבר שבזבז זמן יקר בהליכי החקירה.

ההגנה טענה, כי אכן המדינה עמדה בלוחות הזמנים שנקבעו וגם בקשות הדחיה שהוגשו מטעמה, אשר הובילו להימשכות ההליך, נעוצות במצבו הבריאותי של הנאשם, אשר כלל אשפוזים בבית חולים; צינתורים; ועוד. חרף האמור, ביקשה ההגנה לתת משקל לחלוף הזמן מאז שנעברו העבירות ועד סיום ההליך.

ההגנה טענה, כי בסופו של יום, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, והדבר גרר עמו קושי, כיוון שהנאשם הפך מאדם חיובי ומודל חיקוי לילדיו לגנב, עבריין מורשע בפלילים.

ההגנה טענה, כי לנאשם נסיבות חיים קשות - אמו נפטרה כשהיה בן שלוש; אביו נישא בשנית והוא חווה הזנחה ואלימות; הוצא מביתו בגיל 8 ונשלח למשפחת אומנה; גדל תחת נוקשות של אביו.

ההגנה ביקשה לקחת בחשבון את נסיבותיו של הנאשם - הוא התגייס לצבא בגיל המתאים ונלחם במלחמת יום כיפור ובמלחמות ישראל; סובל מדיכאון וחרדות; סובל ממצב בריאותי שאינו קל; נעזר במטפלת מטעם המוסד לביטוח לאומי; מצוי בהליך חדלות פירעון.

ההגנה טענה, כי שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן התעכב לאור מצבו הבריאותי, והליך השיקום החל בחודש אוגוסט 2023, אך נעצר בחודש אוקטובר לאחר הטבח הרצחני ביום 07.10.23. לאחר מכן, שירות המבחן פתח קבוצה טיפולית רק בחודש אפריל 2024 והנאשם השתלב בקבוצה הראשונה שנפתחה.

ההגנה טענה, כי ניכר פער בין התסקיר הראשון לשני, כאשר בתסקיר הראשון, הנאשם חסר תובנות ואילו בתסקיר השני, מתואר הנאשם כמי שמבין את הדפוסים הבעייתיים שלו; משתף פעולה; מגיע לכל המפגשים; ונתרם מההליך הטיפולי, וכי יש בהליך הטיפולי כדי לסייע להפחית סיכון להישנות עבירות דומות.

ההגנה הפנתה לענינו של אסף, השותף לעבירה, אשר צעיר מהנאשם, עליו נגזרו בבית משפט השלום שנתיים מאסר בפועל, ובערעור, הוחמר עונשו, בהסכמת סנגורו, ל-30 חודשי מאסר בפועל, תוך שערכאת הערעור הדגישה, כנסיבה לחומרה, את הפרת האמון של אסף כלפי מעסיקו, הקיבוץ.

ההגנה טענה, כי בענינו של אסף התקיימה מעילה באמון המעסיק, אך נסיבה זו אינה מתקיימת בענינו של הנאשם, אשר לא גנב ממעסיקו הישיר, "דובק", אלא מהקיבוץ, עמו אין לו יחסי עובד-מעביד.

ההגנה עתרה לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום הנאשם מהנימוקים שפורטו מטעמה, ולאמץ את המלצת שירות המבחן למבוגרים.

לחילופין, עתרה ההגנה להשית עונש מאסר בפועל לתקופה קצרה ביותר ולנהוג בנאשם במידת רחמים.

בדברו האחרון של הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט.

דין והכרעה

העבירות שעבר הנאשם חמורות.

המדובר בעבירות שנעברו תוך תכנון מראש וחבירה לאדם אחר, על מנת ליטול כספים שלא כדין ממעסיקו של האחר, על פני תקופה ארוכה בת כ-5 שנים, בהיקף של 1,750,000 ₪.

כמו כן, לא דיווח הנאשם לרשות המסים אודות עסקאות המכר שביצע באופן עצמאי, בשווי של 1,750,000 ₪.

בכך, פגע הנאשם בקניינו של הקיבוץ ושל חברי האגודה השיתופית; פגע ברשויות המס; ואף פגע בקופה הציבורית ובציבור כולו.

ראו דברי בית המשפט העליון בתיק ע"פ 9788-03 **איל טופז נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 245:

בית-משפט זה עמד לא אחת על הפער הקיים בין ההכרה הברורה כי מעשים של פגיעה בגוף וברכוש הינם עבירות שמתחייבת בגינם ענישה חמורה כדי להרתיע מפני סיכון שלום הציבור וביטחון, לבין מידת הסלחנות הננקטת לא אחת ביחס לעבירות כלכליות של צווארון לבן, שנזקן לפרט ולציבור הרחב הינו רב ביותר. לעתים דווקא מעשי עבירה כאלה זוכים בבתי-המשפט ליחס מקל ופשרני אף שנזקם לכלל, למשק ולכלכלה ולאמון שהציבור רוחש למערכות המשק והשלטון, הוא רב ביותר. נוצר לפרקים יחס בלתי הולם בין הענישה המוטלת על עבריין הנאשם בפריצה וגניבת רחוב, לבין ענישה הנגזרת על נאשם רב-מעללים, הגוזל מיליונים מכספי ציבור תוך הפרה עמוקה של חובות נאמנות ומוסר בסיסיים. על פער עמוק זה, הנבקע לעתים בתפיסה העונשית הנוהגת במקומנו, יש לגשר בדרך של שמירת יחסיות הולמת בהיקפי הענישה תוך ייחוס משקל מתאים לחומרתם האמיתית של המעשים, להשלכתם השלילית ארוכת הטווח על מערכות הכלכלה והחברה ולהיקף הנזק שהם מביאים על הציבור

כן, ראו דברי השופט י' דנציגר, ע"פ 3587/12 דדון נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיש ליתן משקל רב לשיקול ההרתעתי, תוך מתן משקל מופחת לנסיבות אישיות, במסגרת שיקולי הענישה בעבירות "כלכליות" אשר מבוצעות עבור בצע כסף ואשר כוללות שליחת יד לכספי המעביד או לכספי הציבור, על מנת ליידע עבריינים פוטנציאליים כי "הסיכון גובר על הסיכוי".

במקרה דנן, משנה חומרה לדברים, עת נעברו העבירות על ידי מורשה, ובכך, נוצרה פגיעה נוספת באמון שבין העבריין לקרבן. על כך, ראו דנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל, פ"ד סד(3) 502:

החומרה היתירה הנודעת לנסיבות המנויות בעבירה של גניבה בידי מורשה נובעת מכך שבהתקיימן, נפגעים יחסי אמון מיוחדים שנוצרו בין הגנב לקרבן הגניבה. עבירת הגניבה בידי מורשה פוגעת בה בעת בשני ערכים חברתיים רבי-חשיבות: ערך ההגנה על הרכוש, וערך ההגנה על יחסי האמון בין מרשה למורשה. הפגיעה בשני ערכים אלה במשולב היא היוצרת את החומרה המיוחדת שבמעשה העבירה, המצדיקה ענישה מחמירה. (ההדגשות אינן במקור).

אשר לעבירות המס, ראו רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל:

בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה-בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס.

עוד ראו, רע"פ 1154-20 **מלכה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בביצוע עבירות מס, ועל כך שנקודת המוצא בגזירת עונשו של נאשם שביצע עבירות אלו היא מאסר בפועל. עוד נקבע בפסיקה כי על בית המשפט הגוזר את עונשם של עבריינים המבצעים עבירות מס להעדיף את האינטרס הציבורי שבהחמרת הענישה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. (ההדגשה אינה במקור).

להלן, תובא סקירה של הפסיקה בעבירות של גניבה בידי מורשה או קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות:

· ע"פ 5695/15 **אהרון נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערערת הורשעה, במסגרת הסדר טיעון, בכך שבהיותה פקידה בבנק, גנבה מחשבונות של לקוחות סך כולל של 480,000 ₪, במשך שנים. הנאשמת החזירה סך בן 408,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 3 ועד 7 שנות מאסר בפועל. המערערת נעדרת הרשעות קודמות, סובלת מבעיות רפואיות שונות וניסיונות אובדניים. עם זאת, קבע בית המשפט, כי לאור החומרה שבמעשים, יש לקבוע את העונש קרוב למתחם הענישה, אך לא בתחתית ממש, וגזר על המערערת 3 וחצי שנות מאסר; מאסרים על תנאי; קנס בסך 100,000 ₪. ערעורה לבית המשפט העליון התקבל בכך שהופחת הקנס לסך בן 60,000 ₪.

· עפ"ג 51379-01-22 **יודשקין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכך שהתחזה לעורך דין, שעה שהושעה מלשכת עורכי הדין בהליך משמעותי, ונטל כספים מלקוחות שונים, בסך כולל של 125,000 ₪. המערער הפקיד סך בן 32,000 ₪ לפיצוי המתלוננים. מותב זה קבע מתחם ענישה נפרד לכל אישום וגזר על הנאשם עונש כולל של 4 שנות מאסר; מאסרים על תנאי; קנס בסך 75,000 ₪; פיצוי למתלוננים בסך 125,000 ₪. ערכאת הערעור הקלה את עונשו ל-40 חודשי מאסר והפחיתה את הקנס לסך בן 20,000 ₪.

· ע"פ 74455-12-19 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) - המערער הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בכך שבהיותו מפעיל אשנב דואר, גנב במשך שנה כספים ששולמו ע"י הציבור לתאגידים שונים, בסך כולל של 491,124 ₪. המערער החזיר את הכספים שגנב ובית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 12 ועד 36 חודשי מאסר. המערער נעדר הרשעות קודמות; החזיר את הכספים שגנב עוד בטרם הוגש כתב אישום; ושירות המבחן המליץ על ענישה בדמות צו של"צ. בית המשפט מצא לקבוע את עונשו בחלקו האמצעי-תחתון של מתחם הענישה וגזר על הנאשם 20 חודשי מאסר בפועל. ערכאת הערעור הקלה בעונשו והפחיתה את עונש המאסר בפועל ל-16 חודשים ואת תקופת התנאי ל-9 חודשים, לאור המצב הבריאותי של הנאשם ורעייתו, לצד נסיבותיו האישיות. אשר לחומרת המעשים, ציין בית המשפט המחוזי: אנו רואים עין בעין את גישת בית משפט קמא לפיה עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים אינה מאפשרת במקרה זה ענישה של של"צ - אפילו בהיקף נרחב - כפי שהמליץ שירות המבחן.

· ע"פ 5718/16 זהבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) - המערערת, בהיותה מנהלת חשבונות, בין השנים 2013 - 2014, זיפה חתימה של מורשי חתימה וגנבה סך של 971,349 ₪. המערערת פיצתה את מקום העבודה בסך של 750,000 ₪ בהתאם להסכם פשרה שנערך ביניהם. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 20 ועד 60 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשמת 24 חודשי מאסר בפועל; מאסרים על תנאי; קנס בסך 120,000 ₪. ערכאת הערעור הפחיתה את עונשה של המערערת ל-14 חודשי מאסר לאור מחלה קשה ממנה סובלת בתה בת ה-13, ולא מצאה להתערב ברכיב הקנס.

· ע"פ ג' 66574-01-23 ויזמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם) - המערער, בהיותו שותף עסקי בחברת יזמות ובניה, נטל במרמה הלוואות מאנשים שונים, תוך שזייף מסמכים אשר נחזו להיות מסמכי בעלות במקרקעין מאת רשות מקרקעי ישראל, אותם העמיד כבטוחות לפירעון ההלוואות, וקיבל לידיו במרמה, מהמתלוננים, סך כולל בן 2,349,000 ₪. מותב זה קבע מתחם ענישה הנע בין 36 ועד 68 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 5 שנות מאסר בפועל; מאסרים על תנאי; קנס בסך 50,000 ₪ או 10 חודשי מאסר תמורתו; פיצוי לכל אחד מהמתלוננים. במסגרת הערעור, הגיעו הצדדים להסכמה, לפיה יופחת המאסר חלף קנס למשך 5 חודשים והמערער חזר בו מערעורו על יתר רכיבי גזר הדין.

להלן תובא פסיקה בעבירות בניגוד לסעיף (5)220 לפקודת מס הכנסה:

· רע"פ 1685/24 חמדה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) - במהלך שנות המס של 2016 - 2019, עסק המבקש בשירותי הסעות, במסגרת עוסק מורשה אשר נרשם על שם בתו, תוך שהשמיט הכנסות ותקבולים ותוך שהוא כלל בספרי העסק ובדוחות חשבונות פיקטיביות כהוצאות שהיו לו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 12 עד 36 חודשי מאסר בפועל ומתחם קנס הנע בין 50,000 ₪ עד 150,000 ₪, וגזר עליו 14 חודשי מאסר בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 50,000 ₪. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון - נדחו, תוך שבית המשפט העליון ציין: לסיום. בפסיקתו עמד בית משפט זה על כך שעבירות שעניינן הונאת רשויות המס טומנות בחובן פגיעה בקופה הציבורית ובעיקרון השוויון בנשיאה בנטל המס. כן נקבע, כי על אף שניתן להצביע על מנעד רחב של עונשים בגין עבירות אלו, המגמה פסיקתית נוטה לכיוון של החמרה והכבדת היד על אותם עבריינים, אשר שולחים את ידם בקופה הציבורית ובכך פוגעים בחברה הישראלית כולה. (ההדגשה אינה במקור).

· רע"פ 5877/22 אלקיס נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) - המבקש הורשע בכך שהשמיט הכנסות בגובה כ-14 מיליון ₪ במשך תשע שנים. בקשתו לחזור בו מהודייה נדחתה. בית משפט השלום עמד על גובה ההכנסות שהושמטו ומשך התקופה בה נעברו העבירות וקבע מתחם ענישה הנע בין 24 ועד 50 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי; קנס בסך 150,000 ₪. ערעורו לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית

המשפט העליון נדחו. בית המשפט העליון אף ציין: באשר לחומרת העונש, כבר נפסק לא אחת כי עבירות מס הן עבירות חמורות במיוחד וראויות לכל גינוי, וכי על חומרתן זו לבוא לידי ביטוי בהטלת ענישה מרתיעה. כמו כן נפסק כי בעבירות מסוג זה גובר משקלם של האינטרס הציבורי שבהחמרה בענישה ושל שיקולי ההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם. (ההדגשות אינן במקור).

· ע"פ 9053/20 כהן נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים) - המערערת, בהיותה חשבת שכר, נטלה מידי חודש, אלפי שקלים מכספי החברה בה הועסקה, ובסך הכל, סך בן 3,007,814 ₪ במשך עשר שנים, בכך שהקימה עובדים פיקטיביים במערכת, והעבירה אליה את "משכורתם". המערערת דיווחה לרשויות המס אודות משכורתה ה"רגילה" בלבד. בית המשפט המחוזי עמד על התחכום שבמעשיה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים וקבע מתחם ענישה הנע בין 4.5 שנים ועד 7 שנות מאסר. בית המשפט גזר על המערערת 4 שנות מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. ערעורה על חומרת העונש נדחה, תוך שבית המשפט העליון ציין: יובהר, כי עסקינן בעבירות שמנעד הענישה בגינן רחב יחסית, כך שיש מקרים דומים בהם עונש המאסר בפועל שהושת היה קל יותר מעונשה של המערערת (כמו בעניין ונטורה) - אך באחרים העונש שהוטל היה קרוב ואף חמור יותר... זאת ועוד, במקרים דומים מסוימים עונש קרוב או חמור יותר הוטל גם בשל גניבת סכומים קטנים בהרבה מזה שגנבה המערערת. יתכן שיש בכך קושי מבחינת עקרון אחידות הענישה, אך עקרונות ההלימה והאינדיווידואליות שוללים כל ניסיון להפוך את גזירת הדין ליחס מתמטי בין סכום הגניבה למשך המאסר. עוד צויין: בנוסף, קביעה משותפת לפסיקה היא כי בענישה על עבירות כלכליות יש לתת משקל רב לשיקול ההרתעה ומשקל מופחת לנסיבות האישיות - וזאת כדי ליידע עבריינים פוטנציאליים כי "הסיכון גובר על הסיכוי" - בפרט לנוכח קלות ביצוע העבירות מחד והקושי בחשיפתן מאידך. (ההדגשה אינה במקור).

בטרם יקבע מתחם הענישה, מוצא בית המשפט להתייחס לטענות ההגנה בענין העונש שהוטל על השותף, אסף, ולהבחין בין המקרים.

אסף הורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה אחת של גניבה בידי מורשה; עבירה אחת של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; שש עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה.

בית המשפט קבע בענינו של אסף מתחם ענישה הנע בין 3 ועד 5 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט לקח בחשבון את נסיבותיו האישיות השונות; מצבו הבריאותי; הסדר החוב מול רשויות המס; הסכמתו להשיב את סכום הגזלה; העובדה שהודה ושיתף פעולה כבר בשלב החקירה; השתלבות בהליך טיפולי אינטנסיבי וממושך; ולבסוף, חרג ממתחם העונש ההולם וגזר על הנאשם שנתיים מאסר בפועל (ראו ת"פ 40813-05-18 מדינת ישראל נ' אסף שמואל).

הנאשם ערער על חומרת גזר הדין והמדינה ערערה על קולת גזר הדין. ערעורו של הנאשם נדחה, ואילו ערעורה של המדינה התקבל, כך שבהסכמת ההגנה, הוחמר עונשו של הנאשם ל-30 חודשי מאסר (ראו עפ"ג 67645-03-23 **שמואל נ' מדינת ישראל** וכן עפ"ג 15550-04-23 **מדינת ישראל נ' שמואל**).

בית המשפט המחוזי אף ציין, כי חרף הנסיבות שצוינו, לא היה מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, וכי העונש שהוטל עליו, קל במובהק מזה הראוי לו.

עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי גם העונש עליו הסכימו הצדדים, 30 חודשי מאסר, אינו ממצה את הדין עם הנאשם.

בענינו של הנאשם, בניגוד לאסף, ישנן ריבוי עבירות של גניבה בידי מורשה וריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לצד שש עבירות של שימוש במרמה, ערמה או תחבולה.

מכאן, שבצדק עותרת המאשימה למתחם ענישה גבוה יותר מזה שנקבע בענינו של אסף.

לאחר שקלול הגורמים, בהם חומרת המעשים; התכנון שקדם להם; התחכום בו פעל הנאשם; החבירה בצוותא לאחר, עמו עבר העבירות(אמנם, לא הורשע הנאשם בקשירת קשר או בעבירות בצוותא, אך מדובר בנתון עובדתי בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם); משך מעשי הרמיה; היקף המרמה; הסכומים שנגזלו, הן מהקיבוץ והן מרשויות המס; אי השבת הכספים; מידת הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים; מתחם הענישה שנקבע בענינו של אסף; ולצד מדיניות הענישה הנוהגת, מוצא בית המשפט להעמיד את מתחם הענישה כך שינוע בין 4 ועד 6 שנות מאסר בפועל.

קביעת הענישה הספציפית בתוך מתחם הענישה

מעשיו של הנאשם מעידים על כשל ערכי של ממש.

המדובר במעשים סדרתיים, אשר גם לאחר תיקון כתב האישום, מדובר במספר לא מבוטל של מקרי גניבה, בסכום לא מבוטל של כסף, 1,750,000 ₪, כאשר הנאשם אף נמנע מלדווח לרשויות המס אודות ההכנסות שהתקבלו מהמכירה של הסחורה הגנובה.

לנאשם היו הזדמנויות רבות לחדול ממעשיו, אך הוא המשיך בהם, במשך שנים ארוכות, תוך התעלמות מוחלטת מהשלכות מעשיו והנזקים שגורם.

גם בחלוף זמן רב מאז העבירות, לא הוצג לבית המשפט, כי נערך נסיון כלשהו מטעם הנאשם להסיר את מחדלו מול רשויות המס או לפצות את הקיבוץ, ולו בסכום חלקי, אשר היה בו כדי לבטא חרטה על המעשים הכעורים - בעולם המעשה. זאת, בניגוד לשותפו לעבירות, אשר פעל לתיקון המחדל.

הנאשם נמנע תחילה מליטול אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות עד תום, אך הודה באשמה במסגרת הסדר טיעון במועד אשר נקבע לסיכומי הצדדים.

גם במסגרת הפנייתו לשירות המבחן למבוגרים, תחילה נמנע מלהגיע ואף לא ענה לשיחות מטעם שירות המבחן למבוגרים. גם לאחר שהגיע, התקשה לשתף פעולה, ונטל אחריות חלקית בלבד, תוך שהשליך את מרבית האחריות על שותפו לעבירות.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם בראשיתו של ההליך הטיפולי, וכי מביע צער וחרטה באופן מילולי.

ההתרשמות הכללית מהנאשם, העולה הן מהעבירות, מהתסקירים, הן מההליך שנוהל - היא של אדם בעל מאפיינים מניפולטיביים בולטים, שהאמת או היושר אינם נר לרגליו, במישור המעטה.

המלצת שירות המבחן היתה ענישה מוחשית ומרתיעה בדמות מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. למותר לציין, כי המלצה זו אינה רלבנטית, משאינה עולה בקנה אחד עם חומרת העבירות ועם מתחמי הענישה.

לזכות הנאשם, תילקחנה הודאתו באשמה, הגם שלא בהזדמנות הראשונה, היעדר אינדיקציה להרשעות קודמות או להסתבכות נוספת לאחר אירועי כתב האישום.

בית המשפט לקח בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם וכן את מצבו הרפואי, כפי שפורט בתסקיר שירות המבחן למבוגרים ובטיעוני ההגנה במסגרת פרשת העונש.

אשר לחלוף הזמן, תמימות דעים בין הצדדים, כי לא היה שיהיו מבחינת הליכי החקירה במשטרה והליך העמדתו של הנאשם לדין על ידי התביעה, וכי הימשכות ההליך בבית המשפט נובעת בשל דחיות של דיוני ההוכחות לבקשת ההגנה, לאור מצבו הבריאותי של הנאשם.

גם לאחר הודאתו באשמה, נדחה הדיון מטעמים הקשורים באי שיתוף פעולה מלא מול שירות המבחן ולאחר מכן לבקשות השירות.

שורת הדין מצדיקה היתה, אם כן, גזירת הדין הבינוני של המתחם, אך לפני משורת הדין, לנוכח הנסיבות לקולה, ביניהן הודאת הנאשם באשמה - אם גם בשלב מאוחר מאוד; גילו; מצבו הרפואי; הפרטים, שנמסרו מפי בנו; וכן חלוף הזמן - ייגזר העונש על הצד הנמוך של המתחם.

כמובן, יושתו מאסרים מותנים מרתיעים, לבל ישלח הנאשם ידו פעם נוספת ברכוש הזולת או יפגע שוב בקופה הציבורית.

עוד מוצא בית המשפט, להשית עיצומים כספיים מסוג קנס ופיצוי.

אשר לרכיב הקנס, הרי שהעבירות נעברו מתוך בצע כסף ומניע כלכלי, תוך שהנאשם גוזל כספים השייכים לקיבוץ ואף נמנע מלדווח לרשויות המס אודות העסקאות שביצע.

בהקשר זה, ראו ע"פ 7416/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים):

עונש הקנס מכוון לאיין את טובת ההנאה ולהסב הפסד כלכלי לעברייני ובכך להשיב לו כגמולו וכן להרתיעו (וכמוהו גם אחרים) על-ידי הפיכת הפשע ללא כדאי.

יש אפוא לחתור לקיומו של קשר רציונאלי בין אמצעי ענישתי זה, על רקע מאפייניו, לבין פרמטרים שונים כגון סוג העבירה, סוג הנזק שנגרם כתוצאה מהעבירה והאפקט שיהיה לכך על העברייני. כאמור, בעבירות כלכליות נודעת חשיבות יתרה לשימוש בעונש הקנס, וכך גם בעבירות שכתוצאה מהן נגרם נזק כלכלי לאדם או לציבור בכללותו. במקרים אלה מתקיים קשר רציונאלי בין הטלת עונש של קנס לבין השגת תכליות הגמול (עקרון ההלימה) וההרתעה. (ההדגשות אינן במקור).

אשר לפיצוי לניזוק, קיבוץ רעים, רכיב ענישה זה מהווה סעד בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי. ראו רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418, שם הגדירו כב' השופט מ' חשין, בלשונו הציורית, כ"ברבורון בין ברווזונים" (ההדגשות אינה במקור).

בהיותו סעד בעל מאפיינים אזרחיים, נפסק, כי יכולתו הכלכלית של העברייני אינה נתון בו על בית המשפט להתחשב בעת שומת הפיצוי. זאת, כשם שבהליך אזרחי, לא היה בית המשפט מתחשב בכך, לו היה העברייני נתבע על ידי נפגע העבירה. ראו ע"פ 5761/05 מגדלאוי נ' מדינת ישראל (פורסם

במאגרים):

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שבית משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכיחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גבייתו של קנס אין משמעה שליכולתו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפיצוי. לפי סעיף 5ב(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב 'לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 לוזון נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם במאגרים):

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פיצוי גבוה יחסית (ובענייננו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

על מנת לחסוך לנפגעי העבירה ניהול הליך אזרחי נוסף ולאור הודאת הנאשם בסכומים שנגזלו שלא כדין - ייגזר פיצוי בהתאם למלוא הסכומים (ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם מאפשר כן).

סיכום

לאחר ששמע טענות הצדדים; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בראיות לעונש; שמע את עד ההגנה; עיין בתסקירי שירות המבחן למבוגרים; עיין בפסיקה שהוגשה; שמע דברו האחרון של הנאשם; גוזר על הנאשם העונשים כדלקמן:

א. 4 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א או עבירה מסוג פשע בניגוד לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א, או עבירה מסוג עוון בניגוד לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961;

ד. קנס בסך 50,000 ₪ או 10 חודשי מאסר תמורתו;

ה. פיצוי בסך 1,750,000 ₪ בגין כל 9 העבירות שעבר לטובת הניזוק - קיבוץ רעים. על התביעה להעביר למזכירות בית המשפט, בתוך 21 ימים, מהיום פרטי הניזוק;

ו. הפיצוי והקנס ישולמו בתוך 180 יום ממתן גזר הדין.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת. שב"ס יביא הנאשם לפני גורם רפואי מיד לאחר התייצבותו ויוודא מתן הטיפול הרפואי המתאים במהלך מעצרו.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ד, 16 יולי 2024, במעמד הצדדים.